

У српској Србији многи мисле да није грех захтевати да Србија уђе у ЕУ жива и економски снажна, док Друга Србија сматра да придруживање нема алтернативу

Ако је раскомадана Србија најближа Европи, ако Србија мора да умре да би заслужила пријем у ЕУ, да ли ће њени евроатлантски лидери ревидирати редослед приоритета у програмима својих странака? Изгледа да неће. Штавише, досадашњи ток догађаја показује да власт у Србији изгара у жељи да испуни захтеве западних господара и допринесе што бржем и темељнијем комадању Србије и убијању свих њених виталних система – од привреде, војске и просвете, до културе и спорта.

Мртви идоли

Да ли вас теши чињеница да више не постоје народи који су највише унапредили нашу цивилизацију? Шта је са Спартанцима, где су Феничани, познајете ли неког Друида? Али изгледа да је српски народ осуђен на нестајање пре него што је дао своје одлучујуће доприносе. Осим ако је репутација неустрашивих чувара пламена непокорности, коју смо до недавно баштинили, довољан улог у историјску ризницу човечанства?

Многе европске земље својевремено су (1914. и 1941. године) показивале несумњиву жељу за интеграцијом српске територије у Европу, али под условом да Србија више не постоји. Познато је како је српски народ одговорио на те аспирације аустроугарских и немачких пријатеља, мада можда мислиоци Друге Србије сматрају да су баш тада учињене фундаменталне грешке. По њима, требало је да Србија мирно пристане на комадање и смрт, пошто би на тај начин широко отворила врата будућим евроатлантским интеграцијама. Да ли давно пропуштену прилику може да искористи (ваљда уз пристојну накнаду) ово поколење евроатлантских активиста?

Живи и здрави у Европу

Ваљда сте приметили да се нико не спори са Другом Србијом око уласка у Европску унију. Али је у српској Србији огроман број оних који мисле да није грех захтевати да Србија уђе у Унију жива и економски снажна, док Друга Србија сматра да придруживање – нема алтернативу. За њих је и убијена Србија – добра Србија, под условом да буде у Унији (и да, при том, апанаже ЕУ активиста не буду угрожене). Али Другој Србији никако да постане јасно да став српске Србије (већине грађана) не следи само из родољубивих осећања, него и из себичних економских разлога, пошто је, узимајући рационално све околности у обзир, боље бити жив, развијен и снажан, него мртав и раскомадан. То важи за државу, скоро једнако као и за сваког појединца.

Када би у економској науци постојао појам смрти, а не само равнотеже, дијагноза стања српске привреде била би крајње забрињавајућа. Конкурентност је све нижа, и то не само по оцени међународних институција (Светски економски форум), него и по показатељима учешћа наших компанија на светском и домаћем тржишту. Упозоравајуће зјапе дефицити у размени са иностранством, као и дефицити у јавној потрошњи, која никако да се заузда. А и како би, када држава (на свим нивоима), имитирајући развијену Европу оснива огроман број административних владиних и невладиних институција и организација, које просто сатиру државне приходе, а уносе само додатна погоршања у систем. Није истина да ћемо постати слични Европи (ех, та хармонизација!) ако формирамо на десетине и стотине нових институција, какве се данас тамо оснивају. Европском унијом заиста хара бирократска плима (цунами). Жељену сличност са Европом, међутим, брже ћемо остварити ако изградимо и учврстимо правни поредак и просторни ред, што су најразвијеније европске земље давно учиниле. Како ово објаснити нашим западним партнерима?

Таленат и знање

Жалосно стање у којем се налази Србија сјајно је анализирао М. Данојлић („Печат“ бр.161). Иако не кипти оптимизмом, тај блистави текст требало би штампати као летак и делити на трговима српских градова. Или га објављивати поново (и поново) у сваком броју „Печата“. Није довољно прочитати га само једанпут! Многи читају „дијагонално“ или „између редова“, а не би требало да олако пређу преко овог антологијског дела.

Такође, није мудро заваравати се често коришћеном (а плитком) фразом: „Имамо знања, имамо храбрости, талента и воље...“ Немамо! Уверен сам да нам недостаје сваког од ових важних материјала за изградњу развијеног друштва. Да није тако, зар би горди колонизатори (уз помоћ алавих домаћих пришипетља) харали Србијом, лицемерно називајући своје пљачкашке походе „подизањем демократског капацитета“? Србији су, у

овом тренутку, потребни мудри и храбри људи, који ће умети да успоставе чврст правни поредак, просторни ред и економску слободу. И који ће знати како да саопште иностраним партнерима да Србија не жели да умре да би постала кандидат или члан ЕУ. Такође ће умети да покажу да је Србија отворена земља, спремна за поштenu привредну сарадњу, без које је просперитет немогућ.

Многе земље Уније су економски развијене, а у њима се увелико учврстио правни поредак и просторни ред. Тај поредак (ваљда!) не могу озбиљније да угрозе процеси бирократизације који су у Унији узели маха. За Србију су, међутим, ти процеси бирократизације погубни. Како упознати свет и Европу са истином да се Србија не може модернизовати пуким опонашањем Уније?

(Печат)